

Szirmai Panni

FILMSZAKADÁS

2023-09-18 | HÁTTAL - VÁLOGATÁS A FORTEPAN KÉPEIBŐL, NOVELLA

Két hete az építőtáborban találkoztunk. Ahol mindenki félmeztelen, ott hamar feltűnik az egyenes tartású, szép fiú. Másoknak is feltűnt, de ő mellém ült a tábortűznél. Nem emlékszem, miről beszélt, biztos zenéről, filmekről, autókról. Különösebben nem érdekelt, éppen egy gyötrelmes szakításon voltam túl. Az előző kapcsolatba sem kellett volna belemennem. Épeszű ember nem jön össze a gimnáziumi énektanárával. De az ember tizennyolc évesen nem feltétlenül épeszű. Az elején rajongtam érte, de ez nem tartott sokáig. Egyszer rám csapta az ajtót, mert nem köszöntem elég hangosan. Idegesített, ahogy megválogatja a szavait. Olyan választékosan beszélt, hogy a kutya helyett azt mondta: eb. A vaját szabályos kockákra vágta, úgy tette a kenyérre, oldalról simította le, mérnöki pontossággal. Félóra volt egy szelet preparálása. Nem tudtam nézni, kimentem cigizni az erkélyre. Őt meg dühítette, hogy dohányzom, bosszúból ilyenkor felrakott egy Wagner-lemezt. És mániákusan takarított – szóval rosszabb volt nála, mint otthon anyámnál. Részemről hamar kihunyt a tűz. Szakítottam vele, hiába könyörgött, hogy maradjak. És eljöttem a táborba.

Ki gondolta volna, hogy ott is magyarázkodnom kell majd. Hogy megint kifogok egy zenebolondot. Ez a jóképű srác is azt hajtogatta, miért nem tanultam zenét.

Miért nem lehet megérteni, hogy engem nem érdekel a zene? Csak mondta, mondta, együttesekről magyarázott, koncertszínházról, szimfonikus zenekarról. Rémlik, hogy egyre távolabbról hallottam a hangját, még belekortyoltam az üvegbe, aztán semmi.

Azt hiszem filmszakadásnak hívják ezt. A sátorban ébredtem fel, keserű, másnapos szájjal. Nem tudom, hogy kerültem a sátorba és ki feküdt mellettem reggelig. Lehet, hogy csak álmodtam, de mintha hosszú kéz matatott volna rajtam. Csak a kiábrándultságra emlékszem.

Jössz vagy maradsz?

A tábor után a szép srác felhívott. Cukrászdába mentünk, az apja kocsijával jött értem. Azt mondta, aznap indul, megpróbálja külföldön.

Itthon nem vették fel építésznek, hátha máshol sikerül. Nem részletezte az úti célt, és a terveit, én meg nem kérdeztem. Jössz vagy maradsz?

Nem tudtam, vele akarok-e menni. Hogy tudtam volna! Egyáltalán, hová mennék szívesen. Akkoriban semmiben nem voltam biztos. Csak sodródtam. Persze, elvágódtam én is. De alig ismertem a fiút. Volt benne valami vonzó és tetszett a fényképezőgépe. Nem voltak terveim, a gyors- és gépíró iskolát is anyám találta. Nem érdekelt. Festeni akartam, azt meg bárhol lehet, főleg olyan rosszul, ahogy én csináltam.

Azon a hűvös napon anyám új bőrkabátja volt rajtam. Reggel kértem kölcsön tőle azzal, hogy este visszaadom. Abban az egyben biztos voltam: anyám nagyon sajnálná, ha nem látná többet a bőrkabátot. Villával szétroncsoltam a tányéron a puncstorta másik felét. Nem hagyhatom itt őket. Nem maradhatok itt. Leesett a kis villa, amikor megfogta a kezem. A hangja erőt sugárzott. Máshol jobb lesz. Minek maradnál? Vettünk az útra egy doboz islert.

Nehezen másztam fel a kocsii tetejére, úgy húzott, mint egy zsákot. Aztán csináltam egy utolsó képet a városról. Fújt a szél, jó meleg volt a kabát.

kép | Fortepan / Ladinek Viktor